

"יש אנשים בגילי שיושבים מול הטלוויזיה, ובקושי מתרוממים מהכורסה"

# מסר עולמי

האדריכל יואב מסר, שמקים עתה את מלון הבוטיק החדש בתל אביב (המלך אלברט), מתדלק את עצמו במסעות אקסטרים. יחד עם 10 חברים ("מנהלים ויזמים, שלא חסר להם כסף, ובוחרים לעשות טיולים בתנאים קשים ובתקציב של עד 2,000 דולר") הוא הספיק לטפס על הקילימנג'רו, לחצות את אתיופיה ובורמה באופניים, לדהור על ג'יפ בסהרה, ורק את כסגת המון בלאן לא הצליח להכניע. "רק כשאני מדבר עם אנשים, אני מבין את האינטנסיביות בחיי, וזה די ממכר"

לימור אבן

"יצאנו עם רתמות והתחלנו לטפס על הקיר, דבר שמעולם לא עשיתי. אחרי עשר דקות מצאנו את עצמנו תלויים 200 מטרים מעל לתהום. אשתי ואני לבד. כמובן שהתעורר אצלי פחד". ורדה ויואב מסר בפרובאנס



"נשארתי בתחושה של חשבון פתוח עם המון בלאן, ואני יודע שמתישו אסיים את הטיפוס על ההר הזה". על המון בלאן

בבית. "הם אנשים מדהימים, שמביאים איתם את הידע, היכולות והמטענים שלהם מהחיים, וביחד אנחנו נחשפים לעוד ועוד רברים".

**היית בן 44 כשטיפסת על הקילימנג'רו. לא פשוט, פיזית ונפשית, ועוד עם חבורה שזרה לך. איך זה עבד?**

"הייתי בנקודה בחיים שהרגשתי שאני יכול לשחרר יותר. כנראה שהגעתי לגיל שאני מבין את החיים, מבין מה אני עושה, מה היכולות שלי. הדרך לפסגה הייתה מרגשת בעוצמות גבוהות. ירדנו מההר מאושרים, והיה ברור לנו שאנחנו מחפשים את היעד הבא".

**בטורקיה עשיתם ראפטינג וטיפסתם על הקצ'קר, בבורמה ובאתיופיה מסעות אופניים, ודווקא הטיפוס על המון בלאן לא צלח. מה קרה שם?**

"היינו בטוחים שזה הולך להיות כמו הקילימנג'רו, אבל זה היה מסובך יותר ונשארנו שלושה מתוך שמונה גברים, בתנאי מזג אוויר קשים. הבנו שאין לנו מספיק כלים לחכות שהתנאים ישתפרו לטובתנו. עיקר הקושי היה שנשארו השלושה הכי זקנים".

**אז ככה ויתרתם?**

"נשארתי בתחושה של החמצה. טיפוס כזה דורש זמן, כי כל שיבוש יכול לתקוע אותך בכמה ימים. כשהגענו לשטח גילינו שההכנות שעשינו בארץ לא רלוונטיות. אני, למשל, התאמנתי

ת התזוית, יצר הסקרנות שלא יודע שובע, ואפילו את היצירתיות, מייחס האדריכל יואב מסר (54) לרקע הצבאי שלו. "הייתי סא"ל בצנחנים, ושם הייתה לי תחושה שאין מגבלה, שאני לא מפחד מכלום. לצד זה יש לי ביטחון שנובע מזה שאני לא הראשון, שאת מה שאני עושה, היו כבר כאלה שעשו את זה קודם, לפני".

זה התחיל לפני 10 שנים, כשחבר הציע לו לטפס אל פסגת הקילימנג'רו בטנזניה. "הצטרפתי עוד ועוד חברים, והתגבשה קבוצה שאת חלקה לא הכרתי לפני כן. הטיוול היה אתגרי, הטיפוס היה מרגש, ואנחנו היינו מאושרים. מהנקודה של החוויה הזו התלכדנו, והחלטנו שכל עוד אנחנו מסוגלים לעשות את זה, נמשיך. מאז, התגבשנו לקבוצה של גברים לא צעירים, ויחד אנחנו יוצאים למסעות שיש בהם סוג של אקסטרים. אנשים, מנהלים, יומים, שלא חסר להם כסף ובכל זאת בוחרים לעשות טיולים צנועים בתקציב של עד 2,000 דולר, בתנאים קשים, לישון בתנאי שדה".

בקבוצה, בין היתר, חברים רמי ברכה (שותף בפטינגו), אמיר פלג (אדריכל), דורי מנור (יבואן פיג'ו סטרואק), דניאל קידר (צלם שמתגורר בהאיטי), ועוד. כולם עוצרים, לעתים בחריקת בלמים, את מרוץ היומיום, לטובת מסע לא קל, בתנאי שטח, שמכריח אותך להשאיר את האגו

ת התזוית, יצר הסקרנות שלא יודע שובע, ואפילו את היצירתיות, מייחס האדריכל יואב מסר (54) לרקע הצבאי שלו. "הייתי סא"ל בצנחנים, ושם הייתה לי תחושה שאין מגבלה, שאני לא מפחד מכלום. לצד זה יש לי ביטחון שנובע מזה שאני לא הראשון, שאת מה שאני עושה, היו כבר כאלה שעשו את זה קודם, לפני".

זה התחיל לפני 10 שנים, כשחבר הציע לו לטפס אל פסגת הקילימנג'רו בטנזניה. "הצטרפתי עוד ועוד חברים, והתגבשה קבוצה שאת חלקה לא הכרתי לפני כן. הטיוול היה אתגרי, הטיפוס היה מרגש, ואנחנו היינו מאושרים. מהנקודה של החוויה הזו התלכדנו, והחלטנו שכל עוד אנחנו מסוגלים לעשות את זה, נמשיך. מאז, התגבשנו לקבוצה של גברים לא צעירים, ויחד אנחנו יוצאים למסעות שיש בהם סוג של אקסטרים. אנשים, מנהלים, יומים, שלא חסר להם כסף ובכל זאת בוחרים לעשות טיולים צנועים בתקציב של עד 2,000 דולר, בתנאים קשים, לישון בתנאי שדה".

בקבוצה, בין היתר, חברים רמי ברכה (שותף בפטינגו), אמיר פלג (אדריכל), דורי מנור (יבואן פיג'ו סטרואק), דניאל קידר (צלם שמתגורר בהאיטי), ועוד. כולם עוצרים, לעתים בחריקת בלמים, את מרוץ היומיום, לטובת מסע לא קל, בתנאי שטח, שמכריח אותך להשאיר את האגו

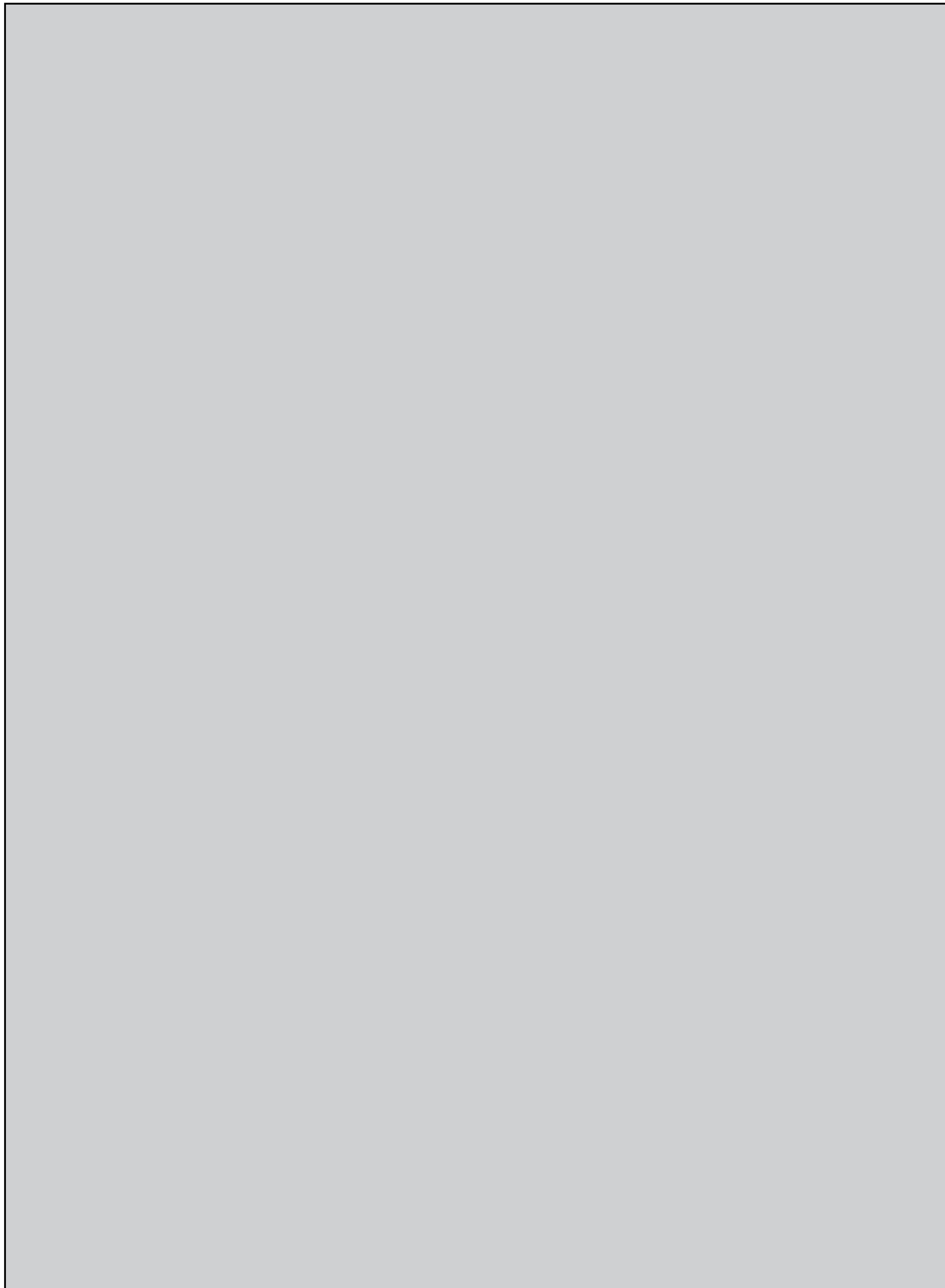
ת התזוית, יצר הסקרנות שלא יודע שובע, ואפילו את היצירתיות, מייחס האדריכל יואב מסר (54) לרקע הצבאי שלו. "הייתי סא"ל בצנחנים, ושם הייתה לי תחושה שאין מגבלה, שאני לא מפחד מכלום. לצד זה יש לי ביטחון שנובע מזה שאני לא הראשון, שאת מה שאני עושה, היו כבר כאלה שעשו את זה קודם, לפני".

זה התחיל לפני 10 שנים, כשחבר הציע לו לטפס אל פסגת הקילימנג'רו בטנזניה. "הצטרפתי עוד ועוד חברים, והתגבשה קבוצה שאת חלקה לא הכרתי לפני כן. הטיוול היה אתגרי, הטיפוס היה מרגש, ואנחנו היינו מאושרים. מהנקודה של החוויה הזו התלכדנו, והחלטנו שכל עוד אנחנו מסוגלים לעשות את זה, נמשיך. מאז, התגבשנו לקבוצה של גברים לא צעירים, ויחד אנחנו יוצאים למסעות שיש בהם סוג של אקסטרים. אנשים, מנהלים, יומים, שלא חסר להם כסף ובכל זאת בוחרים לעשות טיולים צנועים בתקציב של עד 2,000 דולר, בתנאים קשים, לישון בתנאי שדה".



על פסגת הקילימנג'רו

**המסעות קשים. יש קטעים שהברכיים מתפוצצות ואין אוויר. זה קרה בעלייה בגובה 3,600 מטר עם האופניים באתיופיה, או בשעמדת שעה עמוק בשלג במון בלאן, בשלא האמנתי שאשרוד את הקור הנוראי. במצבים האלה אני לא שואל את עצמי מה אני עושה כאן, מבחינתי אין מצב להישבר, אני מתחיל משהו ואני לא מוותר"**



**הייתי בנקודה בחיים שהרגשתי שאני יכול לשחרר יותר. כנראה שהגעתי לגיל שאני מבין את החיים, מבין מה אני עושה, מה היכולות שלי. הדרך לפסגה הייתה מרגשת בעוצמות גבוהות. ירדנו מההר מאושרים"**

**מדברים גם על הפחד?**

"אני פוחד, כולנו כל הזמן מפחדים. צנחתי 50 פעם, ובכל צניחה יש פחד מחדש. פחדתי המון בחיים – בסיטואציות צבאיות וגם בהרפתקאות, ואני יודע שאולי לא אעמוד בזה פיזית, אולי יהיו תקלות, אבל עשו את זה קודם, ויש לי ביטחון ביכולות שלי. פיקרתי על הרבה חיילים, עברתי לא מעט סיטואציות והתמודדתי מטילית, גם אם אני לא הכי חזק פיזית.

"אני זוכר סיטואציה שבה ורדה ואני טיפסנו על קירות בצרפת, בלי מדריך. יצאנו עם רתמות והתחלנו לטפס על הקיר, דבר שמעולם לא עשיתי. אחרי עשר דקות מצאנו את עצמנו תלויים 200 מטרים מעל לתהום. אני ואשתי לבר. כמוכן שהתעורר אצלי פחד, ואז אתה מוכיח לעצמך שזה מסלול פעיל, ושנאחזנו יכולים להסתדר.

"ביומיום הפחד המשמעותי הוא לא פחד פיזי, הוא יותר חשש מכישלון. חשש שפרויקט מסוים לא יצלח. במקצוע הארכיטקטורה מתחילים משהו מודף ריק והסקיצה שלי, התכנון, זה אני. מי שלא יוצר, לא מכיר את הרבר הזה, לא מבין את תחושת חוסר האונים מול דף לבן כשצריך לייצר משהו ולא יוצא."

**כמה קרה לך שעמדת בפני נקודות שבירה, שרציית להשליך הכול ולהחזיר הביתה?**

"המסעות קשים. יש קטעים שהברכיים מתפוצצות ואין אוויר. זה קרה בעלייה בגובה

3,600 מ' עם האופניים באתיופיה, או כשעמדת שעה עמוק בשלג במוון בלאן, כשלא האמנתי שאשרוד את הקור הנוראי. במצבים האלה אני לא שואל את עצמי מה אני עושה כאן, מבחינתי אין מצב להישבר, אני מתחיל משהו ואני לא מוותר, ברור לי שאני אסיים אותו. אני אומר לעצמי שזה לא יימשך עוד הרבה זמן, אז למה שאני לא אחווה את זה? אם אני מסוגל לשבת על אופניים ולרכוב 100 ק"מ ואחרי זה ללכת על הרגליים ולשתות בירה, זה מרומם את רוחי. יש אנשים בגילי שיושבים מול הטלוויזיה, וגם ככה הם בקושי מתרוממים מהכורסה."

**מתגלגל בעיר**

**יציאה למסע כרוכה בשינוי מוד מחשבת?**  
 "אני משנה אינטנסיביות, ועובר לרדייב אחר. מילואימניקים יבינו אותי. לרגע אתה אורח בשגרת יומן, ובתוך שעתיים אתה חייל ועובר למציאות אחרת. המעברים האלה מרתקים אותי, ובמעברים אין הרבה הברל בין מסע לבין כל הרפתקה אחרת שאני עושה, אפילו מקצועית."  
**אני מסתכלת על צילומי המסעות שלך, ובלוטת בהם אטמוספירה של התרוממות רוח. זה משהו שקורה לך גם ביומיום?**

"ביומיום יש כל הזמן מתח, אבל אני חווה הרבה ריגושים, שיאים בכל מיני פרויקטים, בעיקר כשפרויקט מגיע לקו הסיום. ריגוש גדול,

**"אין לפחד מקום בחיי"**  
 ורדה מסר, סקיפריית של יאכטה, מרגישה את האדרנלין בים

"לפני שבע שנים, כשבתי הקטנה הייתה בת שנה, עשיתי רישיון שיט ונרשמתי למועדון שיט תחרותי. יצרנו קבוצה של נשים בלבד, ופעם בשנה נאחנו משתתפות באלופות הארץ. שלוש פעמים הגענו למקום השני, והשנה למקום הרביעי. אני אוהבת את הים ונהנית מהאדרנלין בכל יציאה."  
 בדיוק כמו בעלה, גם ורדה מסר (49) צריכה אינטנסיביות. היא בעלת מותג פרטי להלבשת ילדים, שנמכר בעיקר בשילב וסריגמיש, ועוד מותג לביגוד אורגני לתינוקות שנמכר בארה"ב ואוסטרליה. היא רוכבת על אופני נביש, מטפסת על קירות טיפוס אתגריים, ואפילו עשתה פרגליידינג, דאיה ממקום גבוה. "אצלי מדובר בניקוי ראש, במעבר לפאזה אחרת בתוך ההתעסקויות היומיומיות. לא, אני לא פוחדת, לפחד אין מקום בחיי."



**מסעירים אותי**

"ילדיי, כיכרות באיטליה או בצרפת - אני מתמלא בהתרגשות כשאני דורך על האבנים האלה - והטיפוס על הקילימנג'רו, נקודת שיא."

**מה זה למצות את החיים בעיניך?**  
 "לא לדחות טיפוקים, להיות פתוח להרפתקאות, להיות סקרן, לא לפחד.

החברים שלי כאלה, נוסעים לקצה העולם כדי לעשות קייט-טרפינג."

**עד כמה אתה מרוצה מהדרך שבה אתה חי את חייך?**

"מרכיב הספק גדול מאוד ודבר אינו מובן מאליו, אבל יש משהו באינטנסיביות הזו שאומר בעצם, שאני חי את החיים. אני יודע שאני משאיר משהו אחריי."

למשל, הרגשתי כאשר הפקתי לא מכבר תערוכה לחבר, שצילם תמונות בהאיטי, או פרויקט בחירת האמן הצעיר המבטיח שאני עושה מדי שנה. רק כשאני מדבר עם אנשים אחרים אני מבין את האינטנסיביות בחיי, וזה די ממכר. בכל פעם שאני מגיע לבקר את אמי בבית האבות, אני שואל את עצמי אם הייתי חיוני למישהו."

**ולא עברה בך מחשבה להוריד הילוך, להרגיע את האינטנסיביות, לצאת לכפר, למשל?**

"להיפך. אם אני צריך שקט, אני יוצא לחיק הטבע, יוצא לחו"ל. טוב לנו בעיר. אני לא הולך לברים שלא מעשנים בהם, למשל. אני לא מעשן, אבל כבר שלא מעשנים, אין אנרגיות. זה נראה לי לא טבעי. גדלתי ברמת השרון ובגיל שאתה מחליט היכן תקבע את חייך, קיבלתי החלטה שמרכז חיינו יהיה פה - במשולש התרבותי של מדינת ישראל - מוויאון ת"א, הבימה, דיונגוף סנטר. הכול קורה כאן. בשנים האחרונות אני חווה את העיר באופן אחר, יוצא מהבית ומתחיל להתגלגל; בתי קפה, גלריות ומסעדות, אנשים שאני פוגש ומתגלגל איתם, תחושה שפה הרברים קורים, זה המרכז התרבותי."

**בעצם אתה אומר שגם החיים בתל אביב הם סוג של הרפתקה?**

"בחיים שלי יש המון משמעת, ויש משהו מאוד יפה וישראלי במושג הזה שאני קורא לו 'דרך אגב'. אני יכול להתוך באמצע היום, לצאת לשתות קפה עם חבר, או ללכת לאיזה מפגש שיגרור אחריו בילוי ספונטני שייגמר מאוחר בלילה עם הבגדים של הבוקר. יש דברים שקורים תוך כדי, בורימה, כי אני פתוח אליהם. הקונספט הזה עובר גם בחו"ל. הגעתי להרבה מקומות שלא נמצאים במסלול הטיולים המקובל. אני אוהב את התחושה של ללמוד מקום, את הקצב שלו."

יש המון סיבות לא לצאת למסעות. תמיד יש עניינים כספיים ומטלות וסידורים. מסר,



"אני חוזר טעון ממפגשים כאלה, בלי צנינות". במסע האופניים באתיופיה

אדריכל עסוק, חובב אמנות וחבר בהנהלת מוזיאון ינקו דארא בעין הוד, יודע את זה. "ואני מאמין שהחיים זה כאן ועכשיו וצריך לשנות את החשיבה – לחשוב למה כן לנסוע, לא למה לא". את תפיסת העולם הזו הוא החיל לכל משפחתו. אשתו, ורדה, היא סקיפריט שיוצאת למסעות שיט, ויש גם קטגוריה שנקראת "טיול משפחתי לייט". "היינו בקמבודיה, וייטנאם, ולא מזמן נסענו להודו. המרכיב המשמעותי בטילים האלה הוא חוויית היחד".

### לנהל עם כפכפים

ארבע תמונות תלויות מעל שולחנו במשרד האדריכלים. "אני מסתכל עליהן בכל פעם שאני מאבד את הצפון. סתא שלי ואבא שלה הווינאים, שהם השרשים שלי; תמונה של אבא שלי מ-1948 עם יצחק רבין, יגאל אלון ויגאל ירדן – בכל פעם שאני מתבלבל טיפה בעולם של הקומבינות שלנו, היא מחזירה אותי לערכים; תמונה של עבודה משפחתית שעשינו בפרובנס, וכל אחד צייר על הקיר. התמונה הזו היא המשפחה היקרה שלי, האופטימית, שמוכירה לי את סדרי העדיפויות בחיים וזה לא מובן מאליו בעולם שבו אנשים מוותרים בקלות על התא המשפחתי; התמונה האחרונה היא של כפכפים מבורמה, כדי שתמיד נזכור שאפשר לנהל חברה עם כפכפים ומכנסיים קצרים".

**בסוף אתה מצליח לחבר את כל העיסוקים לאיזה ערך פדגוגי חשוב?**

"לא הייתי הארכיטקט שאני אם לא הייתי מתבונן מסביב, מבין את האסתטיקה של הסביבה. במוח שלי, אחרי שאני רואה כנסייה חפורה באתיופיה, הפרויקט הבא שלי הוא פרויקט חפור בעכו, ואם זה נעשה במאה השלישית, זה יכול להיעשות גם עכשיו. אני מתעסק בפדגוגיה כבר הרבה זמן, ורואה בארכיטקטורה מקצוע בעל יכולת השפעה נהדרת. הרבה שנים לימדתי בבצלאל, וחשוב לי להעביר ערכים גם

בפרויקטים ציבוריים – למשל, בכתי הספר שאני בונה בבני ברק ובעכו. למבנה שבו לומדות מאות בנות יכולה להיות השפעה אדירה. העובדה שהן לומדות בסביבה איכותית, מביאה לכך שהן לא יסתפקו בתנאים הקיימים בבית. אני בטוח שזה יפתח להן את הראש".

בימים אלו הוא עובד עם חברו, עודד רוז, על תכנון קולג' בינלאומי. "את מרבית ההחלטות בנוגע לפרויקט", הוא מספר, "אנחנו מקבלים תוך כדי רכיבה משותפת על אופניים. אני הכי מאמין בשיחות תוך כדי. פרויקט UWC ISRAEL הוא חלק מרשת קולג'ים עולמית. לכל קולג' כזה מגיעים בני נוער מ-80 מדינות, שמפתחים ביניהם תקשורת נטולת מחסומים. הם המנהיגות העתידית של העולם. מבחינתי זה לא רק עיסוק בארכיטקטורה, אלא עמדה ערכית מאוד חשובה. קל מאוד במקצוע שלי להיכנס לנישה של יוקרה, זה כסף, מתעסקים בתקציב גדול. מצד שני, בפרויקטים הציבוריים דלי התקציב, אתה חייב להיות ארכיטקט הרבה יותר צרוף, להיות מוזכר ולתכנן משהו שאתה מאמין בו ושתהיה גאה בו".

**ארכיטקטורה זה מקצוע של אגו גדול, יש בו מקום לצניעות?**  
 "המון צניעות יש בו. זה קוד סודי כזה – כשאתה עושה כיכר, הרבה אנשים עוברים בה ומי יודע מי תכנן אותה? בחלק גדול מבנייני הציבור אפילו אין שלט שמאזכר את שמו של הארכיטקט, ובתי הספר, מישהו יודע מי תכנן אותם?".

**נראה שאתה תמיד בוחר בדרך הקשה, טיפוס הרים או בנייה ברדלת החומר. זה אומר לחיות במתח מתמיד?**

"אני מתאמץ כדי להגיע, ודבר לא בא בקלות. ביום-אין הכול מאוד קשה, ביום-אאוט, כשאני מתרומם ומסתכל לרגע על חיי מלמעלה, אני מקבל פרספקטיבה ופרופורציות ומרגיש מלא. אני משתדל לסיים כל יום בתחושה שהייתי חיוני".

**תחזור למון בלאו?**

"ברור. יש לי איתו חשבון פתוח". □

**קל מאוד במקצוע שלי להיכנס לנישה של יוקרה, זה כסף, מתעסקים בתקציב גדול. מצד שני, בפרויקטים הציבוריים דלי התקציב אתה חייב להיות ארכיטקט הרבה יותר צרוף, אתה חייב להיות מוזכר ולהבין שאין לך כסף ובכל זאת אתה צריך לתכנן משהו שאתה מאמין בו ושתהיה גאה בו"**

### אין ארכיטקטורה בלי אנשים

בעוד שנה ייפתח מלון יוקרה בת"א בתכנון יואב מסר, בעלות של 25 מיליון דולר

**מ**סר רכש עבור חבר שני בניינים לשימור בת"א. באחד הבניינים יוקם מלון בוטיק יוקרתי, שייפתח בעוד שנה וחצי בכיכר המלך אלכס, בהשקעה של 25 מיליון דולר. "המלון צריך להיות מאוד סקסי, כיפי. אני עובד כבר חמש שנים כדי להפוך את זה לבאזז. הקונספט פונה לתיירים שרוצים לגור בלב העיר ההיסטורית, ולא רק על שפת הים במלון של רשת. זהו המלון היוקרתי הראשון בלב ת"א. הפרויקט מאתגר מבחינתי מאחר והוא משלב רישוי מיוחד, שימור, מלונאות, עיצוב פנים וניהול". את המפגש בין ערכים לארכיטקטורה אפשר לראות בבית פרס לשלום, שתכנן מסר על חוף הים של יפו, והושקעו בו 50 מיליון שקלים ואלפי שעות עבודה. "אפשר לבנות מבנים מדהימים, אבל בלי שאנשים יסתובבו בהם, אין להם ערך", אומר מסר. "בית פרס לשלום משמר את הדוקיום. התחלתי בפרויקט לפני עשר שנים, יחד עם האדריכל מיסימיליאנו פוקסט, והפכנו משהו אבסטרקטי וקונספטואלי למבנה נוכח ומשפיע. זהו הישג אדריכלי ברמה בינלאומית, ביכולת לקחת רוח ולהפוך אותה לחומר. הבניין עומד על ערכים אוניברסליים של אור וים, הוא מקרין על הסביבה, והסביבה מקרינה עליו".



מרכז פרס לשלום. אלפי שעות עבודה



הממית מלון המלך אלברט בת"א. ייצור באזז